

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica a întâi după Rusalii (a Tuturor Sfinților)

Mucenici sunt și cei care se nevoiesc să ducă o viață dumnezeiască

Frați și părinți, praznic al praznicelor este **Sfânta Cincizecime** pe care am fost învredniciți să o prăznuim. Dar **sărbătoare** este și **ziua tuturor sfinților** de care deja ne-am apropiat. Dar fiindcă este propriu sărbătorii ca în ziua aceea să ne agonisim ceva dintre bunătăți printr-o mai bună cugetare, gândiți-vă, dacă vreți, câți și ce fel de sfinți sunt pomeniți acum. Și cine ar putea număra stelele cerului sau nisipul împrăștiat pe țărmul mării? Atât de mulți sunt **mucenicii** cei din toată lumea, cei ce prin credință s-au luptat cu puterea potrivnică, s-au dezbrăcat pentru luptă împotriva taberelor tiranice, s-au avântat în foc, în sabie, la fiare, în toate greutățile, socotind caznele ca desfătări, sângiurile ca bucurie. Și **cu această credință** au călcat peste cărbuni de foc, au stins vâpăi aprinse, **au lucrat cele mai presus de fire** în fire, uimind pe tirani, pe regi. Mărturisind ce? Că Hristos Iisus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu și că întru El este viață veșnică, precum este scris.

Dar oare sunt mucenici numai cei ce au mărturisit prin sânge? Nicidecum, ci și cei ce au petrecut viața dumnezeiască. Căci zice Apostolul: *au pribegit în plei de oaie și în plei de capră, lipsiți, strămtorați, rău primiți, ei de care lumea nu eră vrednică, au rătăcit în pustii, și în munți, și în peșteri, și în crăpăturile pământului.* Și puțin mai jos: *De aceea și noi, având în jurul nostru atâta nor de mărturie, să lepădăm orice povară și păcatul ce grabnic ne împresoară și să alergăm cu stăruință în lupta care ne ștă înainte cu ochii ațintiți asupra lui Iisus, Începătorul și Plinitorul credinței.* Ai văzut că dintr-odată a numit mucenici pe toți iubitorii curioșiei și pe cei ce duc viață necăjită prin răbdare?

Prin urmare, o, fraților, și noi am fost socotiți în mucenicia aceasta. Căci noi, prin a **iubi** și a **răbda** necazul vieții purtătoare de cruce, prin a ne păzi noi făgăduința feciorelnică și netăgăduirea supunerii atletice, **mărturisim că Iisus este Hristosul**, Fiul lui Dumnezeu. Mărturisim că este **judecată și răsplătire**. Mărturisim că vom da socoteală la înfricoșătorul scaun de judecată al lui Hristos pentru cele trăite de noi, când vom sta împotriva diavolului care este vrăjmașul lui Hristos, care ne pedepsește și ne biciuiește prin asalturile gândurilor succesive și pierzătoarelor plăceri, ca să ne facă pe noi să tăgăduim că este Dumnezeu. Și cei stricați

întru îndeletnicirile lor vor veni și vor urma celui potrivnic, spunând prin înseși faptele lor că nu este Dumnezeu, potrivit cu ceea ce s-a spus de Sfântul David: *zis-a cel neburn întru inima sa: nu este Dumnezeu.* Căci dacă diavolul nu ar provoca uitarea de Dumnezeu în sufletele oamenilor, ca pe un fel de tăgăduire a Lui, nu ar convinge mintea să se avânte spre dorirea trupului, spre excesul păcatului, spre îmbătarea de vin, spre dezmăț, spre mâncări, spre băuturi, spre lăcomii, spre idololatrii, spre orice altceva dintre nelegiuiri. Și de aici luând sufletul, îl duce să meargă în urma lui, smulgându-l de la Dumnezeu, agonisindu-i lui **focul cel nestins al veșnicei osânde**. Ce jalnică înșelare și ce jalnic rezultat al înșelării, mai cumplit încă!

Dar noi, o, fraților, ca martori ai lui Hristos, încă **să mărturisim buna mărturisire**, bucurându-ne împreună cu toți sfinții că am fost învredniciți să mărturisim pentru Hristos, neplecându-ne genunchiul lui baal, adică poftii trupului, celorlalte plăceri ale vieții, să nu ne încredem celui ce ne strecoară pretexte de tăgăduire a ascultării, ci

în fiecare zi să luptăm ca într-o arenă. Loviți, dar nu abătuți, îmbărbătați, iar nu înfricoșați. Apoi, știți care este câștigul mărturisirii, cei care se fac mărturisitori ai cuiva în viață devin părtași bucuriei lui și se împărtășesc de lucrurile pentru care au mărturisit. Trebuie să conchidem de aici că și mărturisitorii lui Hristos, ca unii care au mărturisit pentru El în toate, răbdând chinuri nesuferite pentru adevărata mărturie, se vor arăta moștenitori împreună cu El în veacul cel viitor. Căci zice Apostolul: *Iar când Hristos, Care este viața voastră, Se va arăta, atunci și voi, împreună cu El, vă veți arăta întru slavă.* Împreună cu care și noi, încă săvârșindu-ne martiriul nostru – căci este o lungă mucenie și pentru toată viața –, să fim învredniciți să ne bucurăm de răsplătirile veșnice, să ne veselim împreună cu Hristos în veci, Căruia I se cuvine slava, cinstea și închinăciunea, împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Sfântul Cuvios Teodor Studitul
Sursa: Doxologia.ro

Lingurița euharistică – dușmanul poporului?

Eu cred în Dumnezeu, chiar merg și aprind lumânări la Biserică. Dar, nu merg la împărtășit... îmi este frică să nu mă îmbolnăvesc de la lingurița cu care s-au împărtășit și alții! În rest... sunt o bună creștină!"

Sunt cuvinte pe care le auzim, din ce în ce mai des. Într-o societate paralizată de frica de îmbolnăvire, într-o Românie în care, după fiecare colț, te așteaptă primitoare o farmacie, am putea spune că părerea doamnei de mai sus este încuviințată. Mai ales în mediul urban, unde participanții la Sfânta Liturghie sunt atât de diferiți, o astfel de problemă răsare în mintea multora dintre noi. **Oare chiar putem contacta vreo boală dacă primim dumnezeiasca Euharistie cu aceeași linguriță cu care s-au mai împărtășit și alții?**

În acest an, un cotidian din țară deschidea prima pagină cu un titlu de o șchioapă: „Pericol! Ce nu știai despre Sfânta Împărtășanie!”. Dincolo de strategia de a șoca prin titlu, autorul aducea la cunoștința publicului faptul că „medicii atrag atenția că normele de igienă sunt încălcate, prin folosirea unui singure lingurițe la administrarea Împărtășaniei, iar oamenii pot contacta diferite boli, unele dintre ele foarte grave”. Într-un cuvânt, lingurița euharistică poate deveni dușmanul numărul unu al poporului. Sistemul medical nu mai face față, din cauză că oamenii se împărtășesc dintr-o singură linguriță! Așa o fi?...

În primul secol creștin, Sfântul Iustin Martirul și Filosoful, un savant al epocii sale și un om care a preferat să moară, decât să se lepede de Hristos, a numit Euharistia „medicament al nemuririi”. Dincolo de privirea în veșnicie, **Sfânta Împărtășanie este numită „medicament”**. Dumnezeiasca Euharistie vindecă! Vindecă sufletul, dar și trupul! Așa ne rugăm în canonul citit înainte de momentul împărtășirii: „Să-mi fie Euharistia acesta spre sănătate, spre tămăduirea sufletului și a trupului...”.

De două mii de ani, așa s-au rugat creștinii din toată lumea. Euharistia și participarea la primirea ei au fost centrul Bisericii și al cultului său. De mai bine de două mii de ani, în Euharistie creștinii au văzut marea întâlnire cu Dumnezeu – Cel care în mod real se pogoară și se face prezent, cu totul adevărat în Trupul și Sângele Său! Nu

există Biserică fără Sfânta Împărtășanie, nimic nu are sens, nici învățătura dogmatică, nici morală creștină, nici istorie bisericească, fără Euharistie.

În primele secole creștine, numele de creștin era direct legat de împărtășire! Nu te împărtășeai, nu erai creștin. Așa se explică termenul destul de des folosit astăzi și care are conotații înfricoșătoare - „excomunicare”. În realitate, „excomunicatul” era cel care nu mai era primit la Euharistie, adică la marea întâlnire cu Hristos Dumnezeu.

Din păcate, astăzi mulți dintre noi ne excomunicăm singuri. De frica unei boli, fugim de izvorul vieții și de Viața însăși?!...

În limbajul societății contemporane, unde s-a pierdut sensul sacralului, al întâlnirii cu Dumnezeu în Euharistie, credința se limitează la a aprinde lumânări, atunci când te lovește necazul. Cam atât. Poate mai spunem un *Tatăl nostru* în fuga mașinii, spre serviciu... Iar dacă mai călcăm la Liturghie, ne înspăimântă o linguriță!

Totuși, speranța există! Avem în bisericile noastre credincioși care se apropie de Sfântul Altar și de Sfântul Potir, la chemarea preotului: „Cu credință și cu dragoste, apropiați-vă!”. Mergeți în oricare dintre bisericile din orașe, în duminicile din Postul Mare și o să vă plictisiți de mulțimea celor care nu se tem de... linguriță!

„Cred, Doamne și mărturisesc că Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu Celui viu, care ai venit în lume să mântuiești pe cei păcătoși, între care cel dintâi sunt eu”. Cred, Doamne, că nu pățesc nimic dacă mă împărtășesc după frații mei! Cred că nu există cineva care să se fi îmbolnăvit după primirea Sfintei Euharistii. Nu pentru că lingurița este de argint – sunt biserici care nu își permit o linguriță prețioasă

– ci pentru că eu am primit în ea pe Izvorul Vieții. Și nu am fost singur! Cu toții, cei care ne-am împărtășit, am fost împreună – popor al lui Dumnezeu!

Pentru cei care încă se mai tem de linguriță, am avea **argumente** destule. Însă, niciunul nu ar conta. Pentru că acela care se teme de îmbolnăvire la primirea Euharistiei nu a ajuns încă la măsura credinței că acolo, în căsușul linguriței, într-o firmitură de Pâine și într-o picătură de Vin este Viața – Hristos, Dumnezeu, Cel care a făcut cerul și pământul, în a cărui mână se află toate, deci și eventuala boală!

„Într-o sfântă picătură, dulcea Cuminicătură”, cântă un colind strămoșesc. Așa au crezut bunicii noștri, care au trăit în vremuri în care medicamentele erau o raritate și normele igienice aveau alte valențe. Și, niciunul nu s-a îmbolnăvit de la primirea Euharistiei – ba, unii au ajuns vârste patriarhale, iubind Euharistia.

Cel mai bun exemplu al faptului că nimic rău nu se întâmplă la primirea Sfintei Împărtășanii sunt **preoții** înșiși. Ce credeți că se întâmplă cu Sfânta Euharistie care rămâne în Potir, după împărtășirea credincioșilor? Este consumată de către preot! După ce a atins lingurița de fel de fel de oameni, preotul consumă totul! Ce pățește?

Dacă mai vedeți încă în linguriță un dușman, gândiți-vă la preoții din spitale, la cei din leprozării sau din preajma bolnavilor cu TBC. După ce și-au împărtășit credincioșii suferinzi, ei consumă Sfintele Taine. De fiecare dată, la fiecare sărbătoare, zile după zile, ani după ani. Cu toate acestea, își păstrează sănătatea și credința în – și grație *medicamentului nemuririi*.

Nicolae PINTILIE
Susa: doxologia.ro